

Balogh Ádám

Vörös

(regényrészlet)

Az éjszaka sötétjében úgy éreztem magam, mint gyerekkoromban éjjelente. Mindig betakaróztam, vagy hozzábújtam a falhoz, de sokszor elég volt csak annyi, hogy a fal és az ágy közé dugtam a kezemet. A falból lüktető hideg engem is hűtött, éreztem az ujjbegyemben a pulzusomat, éreztem, milyen tempóban ver a szívem, mintha az ujjaimon keresztül akart volna távozni, mielőtt kitépnék a helyéről az éjszaka szörnyei. Úgy éreztem, közelednek, éreztem őket, közel magamhoz, és nem tudtam, milyen formában vannak jelen, csak a jelenlétüket éreztem, a szoba minden apró rezzenése egy újabb szörnyet jelzett, és én úgy feküdtem az ágamban, ahogyan az erdőben a földön. Hallottam az erdő neszeit, és arra gondoltam, hogy a nagy zaj, amit futásom közben csaptam, bizonyára felhívta rám az erdő teremtményeinek a figyelmét, mindegyik engem nézett, és valójában félték tőlem, mint a járókelők, miközben fényképezőgéppel a kezemben jártam az utcákat, de az emberekkel ellentétben ezeknek a lényeknek megvolt a lehetőségük, hogy azt tegyenek velem, amit akarnak, csak hogy szabaduljanak félelmük tárgyától. Láttak engem, mi több, követtek is, várták, hogy elfáradjak és kidőljek, ahogyan a szobámban is várták a szörnyek, hogy végre lefeküdjek, és miután elcsendesült minden, finom reccsenésekkel és surranásokkal jelezzék, jelen vannak, végre eljött az ő idejük, végre tudnak táplálkozni a félelmemből, hogy egyre nagyobbra nőhessenek. Minél közelebb jöttek az arcomhoz, annál jobban érezték a félelmemet. Lélegezz mélyeket, mondtam magamnak. Beszívtam és kifújtam a levegőt, próbáltam minél mélyebbeket lélegezni, minél tovább akartam benntartani a levegőt, de csak azt értem el vele, hogy a félelem nagyobb erővel távozott a számon keresztül, ők pedig így egyre nagyobbakat haraphattak belőlem. Tudták, nem ölhetnek meg, mert ők is velem vesznének. Az erdőben is hallottam a hangokat. Először a fákról, azután az avarból. Hallottam, ahogyan jönnek egyre közelebb. Elkezdtem magamra szórni a leveleket. Takarót csináltam

az avarból, majd bedugtam az ujjaimat a földre, mint amikor a fal és az ágy közé dugtam a kezemet. A föld könnyen engedett. Az angliai eső puhán tartja a talajt. Próbáltam a lehető legmélyebbre dugni az ujjaimat, hogy minél nagyobb felületen érezhessem a föld hidegét. Újra éreztem a szívem dobogását az ujjbegyeimen keresztül, de most úgy, mint amikor exponálás előtt sokáig tartom a mutatóujjamat, és akárcsak egy kép rögzítésének pillanatában, minden elcsendesült körülöttem. Visszatartottam a lélegzetemet, éreztem, ott vannak velem, nagyon közel hozzám. A szívem úgy vert, mintha valami törzsi dob szólt volna az áldozás előtt, de ez a dob nem őket fűtötte. Ez a szívverés nem az áldozat szívverése volt, hanem a vadászé. Nem azt vártam összeszorított fogakkal, hogy eltűnjenek, hanem látni akartam őket. Kihúztam a kezemet a földből, majd egy gyors mozdulattal a levegőbe markoltam. Elkaptam az egyik nyakát. Éreztem, miképpen áramlik benne a vér, hogyan gyorsítja a szorítás a véráramot, és ahogy fogyott a levegője, úgy fogyott az enyém is, aztán amikor már nem bírtam tovább, hirtelen engedtem a szorításon, és a legijesztőbb az volt, hogy csak az elengedés pillanatában vált világossá, hogy magamat fojtogattam. A hátamra feküdtem, széttártam a kezemet, csukott szemmel kapkodtam levegőért, és a levegővétel ritmusában rajzoltam angyalt az avarba, mint aki fel akar szállni, de végül elnyomott az álom.

Az első dolog, amit ébredésem után megláttam, a szöcském volt. Éppen egy levelet rágszált. Te is megéheztél, ugye? – mondtam neki, és arra gondoltam, milyen jó, hogy nem hallom a levél sercegését, mert az csak felerősítené az éhségemet. Vajon mióta nem ettem? Max kávéja az egyetlen, amit az utóbbi másfél napban magamhoz vettem, amivel nem is volt probléma, mert leginkább olyat szeretek fogyasztani, ami az agyam működésére van hatással. Nem vagyok nagy étvágyú. A túl sok étel lehorgonyozza az agyat és a kezet. Bármennyire gyorsan is hömpölyög körülöttem az utca, én csak nézek magam elé jóllakottan, és arra is lusta vagyok, hogy a szemem elé emeljem a fényképezőgépet. Pedig ugyanúgy történik minden, ahogy szokott, csak éppen engem nem érdekel. Nem tudom, mi több nem is akarom kimetszeni a pillanatot a folyamból. Mintha a szememből a gyomromba költőznék. Kiülök a tározó partjára, és a vaksötétben hallgatom, hogyan támadják meg a gyomorsavak az ételt, mint éhes piranhák áldozatukat. Várom, hogy váljon minden salakká, majd távozzon mihamarabb, hogy

vége újra láthassak, mert a gyomromban töltött idő a legkínzóbb vakság. Tudom, hogy minden céllal történik, de elviselhetetlen a tudat, hogy az étel ilyenkor többet vesz el lélektől, mint amennyit ad a testnek. Éppen ezért mindig csak annyit eszek, amennyit feltétlen szükséges, mi több, várom az éhség érkezését. Az éhség visz magával, sodor előre, a lélek ilyenkor becsapja a testet, ami azt hiszi, az agy azért indította őt útjára, hogy megszerezze a betevőt. A test talán nem is tud az agy és a lélek által kötött paktumról, amelyben egyértelműen lefektették a fontossági sorrendet. Csak azt érzi, hogy mostohagyerek lett, a másik kapja meg a legfinomabb falatokat, amiből ő hiába is kérne, hiszen számára fogyaszthatatlan, ami a léleknek életmentő. A testem talán az éjjel elégelte meg, hogy semmibe veszik ezek ketten. Addig akarta fojtani önmagát, amíg az utolsó kilégzéssel megszabadul a lélektől, ami majd fentről nézte volna a tetemet, és arra gondolt volna, milyen kár, hogy a test nem fogadta el, hogy több jár annak, akiről valójában szól az élet.

Néztem Szöcsit, miközben ette a levelet, és arra gondoltam, hihetetlen, hogy újra itt van velem. Vajon lát a sötétben, netán ennyire gyors, vagy a ruhámba kapaszkodott, miközben futottam a sötét erdőben? Lehullott egy levél Szöcsi elé, de ő nem hagyta félbe a megkezdett levelet, módszeresen rágta tovább. Felvettem a levelet a földről, megvizsgáltam közelebbről. Ennél frissebbet csak a fáról tudnék szedni, gondoltam. Néztem a fákat, és elmosolyodtam, micsoda végtelen lakomát biztosít az erdő a szöcskémnek, de akár még nekem is. Bevettem a számba a levelet és rágni kezdtem. Ez nem bazsalikom, de jobb híján megteszi, fordultam Szöcsi felé, és néztem, ahogyan rágja a levelet, és átvettem rágásának ritmusát, hátha így nyerhető ki a legtöbb tápanyag. Újra felnéztem a lombokra. Fészkeket láttam, de madarak sehol. Mi van, ha valahol megbújva néznek bennünket, mi több már régóta szemmel tartják Szöcsit, de még nem csapnak le, mert tudják, hogy minden egyes elfogyasztott levéllel nagyobb lesz. Egyél csak kicsi szöcske, hamarosan a miénk leszel, így fenhetik rá a csőrüket, és a szöcském nem is tudja, hogy már régóta figyelik. Mi van, ha Szöcsi nem is magától jött, hanem ők hozták utánam, mert tudták, én nem hagynám táplálék nélkül, igen, a madarak voltak, a csőrük közé szorították, pont annyira, hogy ne tegyenek kárt benne, mert tudják, a legkisebb sérülést követő lábadozás is gyér étvágy kíséri, és nem engedhetik kiesni ezt az időt, hiszen sokkal

később éri el azt a fejlettséget, amikor is már érdemes megenni. Egy pillanat alatt eltűntetnék, mintha soha nem is létezett volna, és tudják, nem fogja kérdőre vonni őket senki, de még gyanakodni sem, hiszen kinek hiányozna egy szöcske? Nekem, mondtam ki hangosan, majd felnéztem a lombok közé, és láttam érkezni a madarakat.

Burucs Szabolcs: Bezárt sorozat – 2008

